

Párok

Párok

V jeden krásny deň sa udialo veľa veľkých vecí. Nielen povýšenie v práci, ale aj prispievanie niekoľko tisícok peňazí na charitu, pomoc ľuďom a zvieratám, ktorý to nedokážu sami.

Dneska spravil dobrý skutok jeden z veľa bezdomovcov. Deň začal ako každý iný pre takýchto ľudí. Jozef, ktorý ma mimochodom vyše päťdesiat rokov začína deň troma rožkami. Dva z nich si dá na raňajky a tretí holubom, veveričkám a iným zvieratám. Jozef mal asi takýto vzhľad: Sivé fúzy až po prsia, tenké, ale dlhé ruky a nohy, nízky a zároveň široký trup. Tvár má celú hnedú od hlíny, oči veľké ako zástrčka a trochu väčší nos. Celkom pripomínal Santa Klauza.

Na obed si dal zvyšok tretieho rožku, ktorý mu zostal. Bol ešte hladný tak sa pozrel, koľko má ešte peňazí. „Päť eur.“ šepol si. „Hm, mám aspoň na konzervu tuniaka.“ pomyslel si.

Išiel do obchodu, pekne pozdravil a hľadal konzervu. Úspešne lokalizoval tuniaka, hľadel na cenovku a zakričal: „Za jedného tuniaka tri päťdesiat, ako sa mám uživiť, keď všetko začína byť drahé! To som si hovorila aj ja, poznamenala pani, ale realita je realita.“ Nevedel čo iného by si kúpil, tak si zobral toho tuniaka.

Keď vošiel von, začal hľadať miesto, kde sa naobeduje. Našiel si lavičku pod stromom, ktorá bola opustená, malá, ale aj tak ju vedel využiť ako kuchynský stôl. Jedol to holými a špinavými rukami, keď nemal príbor. Pri konzumovaní pripomínal psa, keďže mal hlavu v konzerve.

Prešlo niekoľko hodín a bol znova hladný. „Teraz by som si dal taký fajnový hotdog,“ povedal si potichu. V tej chvíli začal bežať pes, ktorý horel. Hot dog! zakričal nejaký Američan z davu. Jozef nemal veľa času na rozmýšľanie a tak sa rozhodol zachrániť ho. Zobral si zvyšok svojej vody a čo najrýchlejšie ho uhasil. „Chvála bohu,“ povedal si.

Pes vyzeral byť hladný a tak sa rozhodol, že pôjde do obchodu. Znova pozdravil, išiel do sekcie s jedlom pre zvieratá. Jediné veci, na ktoré mal boli granule a psia saláma. Obidve stáli euro päťdesiat a nevedel sa rozhodnúť tak sa rozhodol spýtať sa psa. „Ktoré chceš?“ pozrel sa na neho a videl že dáva ňufák na salámu. Išiel k pokladni zaplatiť.

„Odkedy máte psa? spýtala sa predavačka. Zachránil som ho keď vonku horel a rozhodol som sa starať sa o neho. Keby ste niekedy potrebovali pomoc, ozvite sa mi.“ povedala Jozefovi na to predavačka. Ďakujem za ochotu, ale ja to už nejako zvládnem. Psa nazval Párok, keďže to bol jazvečík a Američan povedal hotdog. Keď mu dal salámu tak ju nejedol hltavo, ale rovno do úst. „Chceš byť dlhší ako si teraz, keď si

dávaš celú salámu naraz? To potom budeš mať ťažší plank ako teraz!“ zasmial sa na tom Jozef. Prešlo niekoľko dní, mesiacov, rokov a Párok stále jedol salámu rovnako. Taktiež vyrástol a mal dlhú a huňatú srst'. Prišlo obdobie ťažkej zimy. Vonku namerali najväčší mráz v histórii a Jozef s Párkom nemali úkrytu.

„Mínus tridsaťpäť stupňov Celzia,“ povedal Jozef Párku. Nemal ani na kožušinu tak mrzol ako sklo. Párok sa pritúlil k Jozefovi a zohrieval ho ako radiátor. „Ďakujem Bože za tohto psa!“ povedal si. Zohrievanie sa navzájom prebiehalo niekoľko rokov a Jozef bol neustále šťastný vďaka Párku.